

บทที่ 5

สรุปผลการทดลอง

การให้อาหารที่มีระดับโปรตีนแตกต่างกันเล็กน้อยต่อสุกรพื้นเมืองและลูกผสมพื้นเมือง พบว่า ระดับโปรตีนไม่มีผลต่อสมรรถภาพการผลิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกรณีที่พิจารณาภายในสายพันธุ์เดียวกัน ยกเว้นในสุกรพื้นเมืองที่พบว่า อัตราแลกน้ำหนักของสุกรกลุ่มที่ได้รับอาหารโปรตีนสูงจะดีกว่ากลุ่มที่ได้รับอาหารโปรตีนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.01$) ส่วนสุกรสายพันธุ์อื่นพบเพียงแนวโน้มว่า สุกรที่ได้รับอาหารโปรตีนสูงจะกินอาหารได้มากกว่า ทำให้มีอัตราการเจริญเติบโตและอัตราการแลกน้ำหนักดีกว่า จึงใช้เวลาเลี้ยงที่สั้นกว่ากลุ่มที่ได้รับอาหารโปรตีนต่ำ แต่เมื่อพิจารณาระหว่างสายพันธุ์ พบว่า สายพันธุ์และเพศมีผลต่อสมรรถภาพการผลิตอย่างมีนัยสำคัญ คือ สุกรที่มีสายพันธุ์ที่ดีกว่า (สุกรลูกผสมพื้นเมือง \times เปียตรง) กินอาหารได้มากกว่า ทำให้มีอัตราการเจริญเติบโตและอัตราการแลกน้ำหนักที่ดีกว่า จึงใช้เวลาเลี้ยงน้อยกว่าลูกผสมพื้นเมือง \times มิตรสัมพันธ์ และสุกรพื้นเมืองตามลำดับ ($P < 0.05$) ยกเว้นในช่วง 30-60 และ 15-60 กิโลกรัมที่สุกรลูกผสมพื้นเมือง \times มิตรสัมพันธ์จะมีอัตราแลกน้ำหนักที่ดีกว่าสายพันธุ์อื่น และสุกรเพศผู้ตอนมีสมรรถภาพการผลิตไม่ว่าจะเป็นการเจริญเติบโต อัตราแลกน้ำหนัก ปริมาณอาหารที่กิน และจำนวนวันที่ใช้เลี้ยงดีกว่าสุกรเพศเมีย ($P < 0.05$) เช่นเดียวกับกับระดับพลังงานที่สุกรอาหารและเพศของสุกร ไม่มีผลทางสถิติต่ออัตราการเจริญเติบโตและระยะเวลาที่ใช้เลี้ยง พบเพียงแนวโน้มว่า สุกรที่ได้รับอาหารระดับพลังงานสูงกว่าจะมีอัตราการเจริญเติบโตมากกว่า ส่งผลให้ใช้ระยะเวลาที่เลี้ยงที่สั้นกว่าสุกรกลุ่มที่ได้รับอาหารระดับพลังงานต่ำกว่า แต่สุกรที่ได้รับอาหารพลังงานสูงจะกินอาหารได้น้อยกว่า ทำให้มีอัตราแลกน้ำหนักที่ดีกว่าสุกรที่ได้รับอาหารพลังงานต่ำ และสุกรเพศผู้ตอนมีอัตราแลกน้ำหนักที่ดีกว่าสุกรเพศเมียอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า การผลิตสุกรพื้นเมืองและลูกผสมพื้นเมือง ไม่ว่าจะเป็สุกรลูกผสมพื้นเมือง \times มิตรสัมพันธ์ หรือสุกรลูกผสมพื้นเมือง \times เปียตรง พบว่า สายพันธุ์ที่เหมาะสมต่อการผลิตที่สุด โดยพิจารณาจากอัตราการเจริญเติบโตและระยะเวลาที่ใช้เลี้ยงเป็นหลัก คือ สุกรลูกผสมพื้นเมือง \times เปียตรง และควรเลือกเลี้ยงสุกรเพศผู้ตอน โดยให้อาหารที่มีระดับโปรตีน

16% ในช่วงน้ำหนัก 15 – 30 กิโลกรัม และ 13% ในช่วงน้ำหนัก 30 – 60 กิโลกรัม โดยอาหารทั้งสองสูตรควรมีระดับ ME เท่ากับ 3.20 kcal/g ในเกษตรกรรายที่มีศักยภาพในการผลิตที่เพียงพอ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved